

RED MIJ NIET

Dialogoog voor twee heren

door

ALWIN GRIJSEELS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RED MIJ NIET** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALWIN GRIJSEELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2017 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

JOS

MENNO

DECOR:

Langs de Maas. Er staat een bankje.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

*(het toneel toont een bankje (aan de Maas). Muziek begint.
Maarten van Roozendaal – Red mij niet)*

Leg een steen onder je kussen
Brand van mijn part een kaars
Slacht een lam
Maar red mij niet

Zet een rare muts op
Duw briefjes in een muur
Voorspel de toekomst
Maar red maar niet

(Jos komt oplopen. Hij kijkt verward om zich heen)

Laat je baard staan
Ach man, laat je baard staan
Maar red mij niet
Trek een jurk aan
Ach man, trek een mooie paarse jurk aan
Maar red mij niet

Restaureer je kerk
Stuur je kinderen ten oorlog
Lees handen tot je blind bent
Maar red mij niet

(Jos spreekt / zingt de laatste regels mee)

Slik vitaminen tegen kanker
Was je handen in vuur
Versier je voorhoofd met een stip
Maar red mij niet

Jouw hemel is voor mij de hel
Een hemel met jou
Is de hel voor mij...

(muziek stopt. Jos kijkt strak de zaal in en begint)

JOS: Ik snap niets van luchtverfrissers met automatische uitstoot.
Om de vijf minuten spuugt het apparaat een vochtige walm van
geurtjes. Waarom is dat? Is de continue reuk van een toiletblok niet

voldoende? Zijn we te lui geworden om zelf even in de flacon te knijpen, na onze behoefte? Of te beroerd om met een spuit luchtverfrisser te spuiten? Of ben ik de enige die hierover wat te klagen heeft. Vinden we het gewoon normaal, dat we onwillekeurig worden besprenkeld met een chemische vloeistof. Het kan he. Het kan aan mij liggen. Maar ik ben er anders niet van gediend. Nu niet meer, nooit niet meer... Wat een onzinnig product in het leven van de homo sapiens. Hebben we daarvoor een brein overgehouden aan de evolutie? Voor luchtverfrissers met automatische uitstoot? Of we godverdomme zelf niet kunnen bepalen wanneer het zaakje stinkt! (*Jos ademt een paar keer zwaar in en uit*) Kalmeer Jos, kalmeer... Even tot tien tellen. Zoals de dokter zei. Even tot rust komen en dit probleem in perspectief zien. Hoe erg is het nou werkelijk, dat er nutteloze apparaten bestaan. Met alle groteske problemen op deze Aardkloot, mag er ook best eens iets onzinnigs uit de koker van onze hersenpan rollen. Zelf roterende ijshoorns, boter stiften, bestekpennen, dieet water... (*vanuit de coulissen horen we Menno spreken*)

MENNO: 'Wat is daar nou mis mee?'

JOS: Wat er mis mee is? Het bestaat. DAT is er mis mee. Het bestaat echt! Willen we niet meer om een hoekje likken? Met een mes de boter smeren? We zijn verdomme uitvinders, ontdekkingsreizigers. Alleskunnens. We hebben een brein ontvangen, maar we doen er geen ruk meer mee! Is Vasco da Gama daarvoor naar Indië gevaren? En hebben we die gevaren getrotseerd om balpannen te kunnen bedenken, waarmee je ook kunt eten? Is Ferdinand Magellaan de wereld rondgegaan op dieet water?

MENNO: 'De boog kan niet altijd gespannen staan.'

JOS: Nee, dat begrijp ik. Maar kom op zeg. Ik bedoel... als je de keuze hebt.

MENNO: 'Als je de keuze hebt.' (*Jos loopt naar de rand van het podium*)

JOS: Ik heb gekozen. Vandaag. (datum) in (stad). Gekozen om te vluchten. Niet uit een gesloten instelling of zwaarbewaakte gevangenis, maar uit mijn leven. En deze keer echt. Nee, echt! Er is geen weg meer terug. Vertrokken om nooit meer gered te worden. Om nooit meer terug te keren. Alleen... Ik ben nu vijfhonderd meter verder en weet niet welke kant ik op moet. Ga ik links. Of ga ik rechts. Een eenzame keuze op een eenzaam vraagstuk. Niemand kan me hierbij helpen. Zoals ook niemand mij kan vertellen wat er links is en wat rechts. Wat goed is en wat slecht.

MENNO: *(vanuit de coulissen horen we Menno spreken)* 'Blijf altijd jezelf. Er zijn al genoeg anderen.'

JOS: Blijf altijd jezelf. Er zijn al genoeg anderen.

MENNO: 'Je kunt niet weglopen voor wie je bent.'

JOS: Je kunt niet weglopen voor wie je bent.

MENNO: 'Volg je hart, dat klopt.'

JOS: Volg je hart... Ppfff. Zulke vruchteloze uitspraken hoor ik al jaren. Van iedereen die je zogenaamd een steuntje in de rug wil geven. Maar dan moet je wel vooruit gaan. Blijven bewegen en meegaan met de massa. Want duurt het te lang, dan wordt het steuntje in de rug een vlakke hand. En nog langer, een botte vuist. En wordt er geduwd. Harder geduwd om vooruit te komen. En maar duwen, en maar duwen... Maar, wat als ik niet tevreden ben MET mezelf? Wat als ik juist WIL weglopen? Wat zijn daar de antwoorden op? Hallo? He! HALLO! *(Jos luistert even en ploft dan neer op het bankje)* Niets. Dan hoor je niets en blijft het stil. Doodstil. En heel lang is het goed gegaan. Totdat het knapte. Te klein werd, te bekrompen en vooral saai. Er gebeurde niets. In ieder geval niets onverwachts. *(Menno komt oplopen. Hij heeft een rugzak om)* Zoals de postbode uit mijn jeugd, wanneer hij standaard voor een tweede keer aan de voordeur kwam.

MENNO: Vanuit de bank, achter het grote raam, kon ik alles overzien. Het pad naar de voordeur liep in een kronkel naar boven. Niet dat dat moest, maar mijn vader besloot deze in de zomer van '94 zelf aan te leggen. Met als gevolg... een kronkelend pad naar boven. Ik zag de postbode zijn fiets parkeren. Bij de lantaarnpaal onder aan het pad. Met twee grove hand graaide hij in de felrode tas. Een echt authentieke postbode. Zo eentje van vroeger, met een snor. En met een standaard ritueel. Hij gooide de post in onze brievenbus, liep terug naar de fiets en keek dan weer tussen zijn post. Vervolgens liep hij, hoofdschuddend, weer over het kronkelpad naar onze voordeur. Hij was de krant vergeten.

JOS: Elke keer weer.

MENNO: En elke keer weer.

JOS: Grappig zeg. Hadden wij dezelfde postbode?

MENNO: Schijnbaar wel.

JOS: Dat is ook toevallig.

MENNO: Vind je?

JOS: Mijn naam is Jos. Jos Versteegen.

MENNO: Aangenaam. Ik ben Menno. Menno de Ridder.

JOS: Je komt me bekend voor. Kom je ook uit *(stad)*?

MENNO: Geboren en getogen in de prachtige stad achter ons. Ik heb

altijd in het centrum gewoond, met uitkijk op het stadhuisplein. De ideale locatie om voor eeuwig te blijven. En een nog mooiere plek om nu, vijf jaar later, naar terug te keren.

JOS: Je bent op reis geweest? Interessant zeg. Ik ben net...

MENNO: Gevlucht.

JOS: Ja, dat klopt.

MENNO: Gevlucht voor het leven. Ik wou weg. Ik moest weg.

JOS: Ik moest weg.

MENNO: Mijn hoofd tolde dagelijks. Ik kreeg koude rillingen in de heetste zomerperiode en had maagkrampen als ik dacht aan morgen.

JOS: De dokter noemde het een burn-out. En vorige maand ben ik geploft op werk.

MENNO: Herkenbaar. Als een kortsluiting op het net.

JOS: Kortsluiting. Hoewel ik technisch ben opgeleid, kreeg ik kortsluiting. IK, die alleen maar dacht in oplossingen. IK, die alles kon motiveren volgens de regels van de wetenschap. Volgens mathematische verklaringen. Het moest, er was eenmaal geen andere weg. Zo hield ik mijn leven op de rails. Tot het wisselspoor een storing veroorzaakte in mijn bovenkamer en kortsluiting de logische verbinding verbrak. IK, die altijd één was met de techniek. Constant, zeker en foutloos.

MENNO: Was.

JOS: Ja. Ja, inderdaad. De techniek was allang verleden tijd. Want hoe meer je wilt verdienen in een bedrijf, hoe minder je met techniek bezig kunt houden.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto